

LELET

Még jó, hogy utoljára beszóltam neki. Kibírhatatlan öregasszony, leszarom, hogy szomszéd. A szívével panaszkodik itt nekem, aztán túl fog élni. – Hol van az előírva, hogy örökké éljen valaki? – kérdezem, de rá se ránt. – Vett kenyeret, Zörényi úr – kérdezi (honnan veszi a vén szatyor, hogy kenyeret akartam; mert egyébként tényleg azt akartam). – De hát mondta, hogy kenyeret vesz a Zörényi úr – folytatja, és egészen közélről bámulja az arcom. Megint alkoholszaga van. Nagy piás az öreglány. – Mondta, hogy kenyérért indult. Mondom neki: – Ne nézzen, mama, kifolyik a szeme.

Cöcög, csóválja a fejét. Elvonszolja magát.

Igen, kellett volna kenyér, persze. De most már mindegy ez is, nem? Jobb lett volna, ha kenyérért megyek előbb, és csak aztán, később a rendelő felé, akár kezemben a szatyorral. Kit érdekel egy szatyor? Be lehet akasztani a ruhatárba is. De te tudod a legjobban, hogy irtózom az ilyen helyektől (valahogy mindig az az érzésem, hogy az orvosi rendelőben kapok el valamit); ezért nem vásárolni mentem előbb, nehogy a kenyeret ragályveszélynek tegyem ki. Nem tudtam volna jó érzéssel enni. Így viszont elfelejtettem. A gangon már megint eszemben volt a kenyér, ha más nem, akkor most ez a függöny mögött motozó vénasszony eszembe juttatta.

Elég ronda most a pofám, tény. És? Még kapóra is jött, hogy szóltál, hogy cserepes az arcom, sőt, "táblacserepes", ahogy mondtad; és hogy volt rajta néhány sebhely is, nem árultam el, hogy mitől: hogy megint leestem a lépcsőn. És még néhány kisebbfajta heg az államon bal felől, és szintén bal felől a pofacsonton is. Egy elég csúnya heg, egy nehezen gyógyuló, mélynek tetszett, mintha behasították volna, pedig nem; csak horzsolás, igaz, hogy csúnya, mély horzsolás. A vaskorlát. Most viszont kapóra jött az ügyetlenkedésem – mért nem gyógyul ez? – kérdezted – nem vitaminhiány? Mire én nem mondtam el, hogy másra gyanakszom; csak azt, hogy ma elmegyek, megnézetem magam; mert az a helyzet, hogy könnyebb nekem így oda menni, ha te is tudsz róla. Mert úgyis ma kell visszamennem a leletért.

Ez viszont azt mondja nekem a gangon, de megütöm:

- Borotválkozni is kellene már néha, Zörényi úr. Nem mintha engem zavarna: nekem tetszik így. Olyan mélabús képe van, amikor tüskés. De van, akiben az ápolatlanság benyomását kelti.

Van itt ez a repedezett, pántokkal összeszorított tükör, amit még Bernadett hagyott itt – ezt kellett volna a fejébe húznom.

(Jó, persze hogy Bernadettet kellett volna inkább lelőni, amikor lelépett – de erről is lemaradtam. Most így vigasztalom magam, hogy legalább képzelgek. Ennyi nekem is jár, nem? Sajnos, ilyen elbaszott az ember. Rádásul ilyen kicsinyes elbaszott).

- Hát mégis elment Dettike, Zörényi úr – kérdezte ez a személtáda, és egészen kihajolt a leskelődő helyéről, a függöny mögül. Aztán meg: – Jöjjön be, igyék egy erős feketét...

Persze, "igyék". Most meg: "hol a kenyér, Zörényi úr?" Igaza van egyébként: meg kellett volna vennem a kenyeret, most megint nem kapsz semmit enni vacsorára, és későn jössz haza. Éhes leszel. Aztán persze úgysem fogsz végül enni. Persze az is lehet, hogy zabálni akarsz majd. Én meg már nem számítok.

Remegett a kezem, annyira, hogy összeráztam a joghurtot és a homogenizált tejet (mert tejet és joghurtot vettem, épp ezért nem értem, hogy feledkezhettem meg a kenyér-

ről). Sőt, a hangom is remegett; de nem mindennap megy az ember aids-tesztre. Nekem van, amikor a hangom is elmegy. Amikor Bernadett visszajött a fényképalbumért, megszólalni sem tudtam. Üresen tátogtam. Furcsa, de tudtam, hogy nem is fogok tudni megszólalni, amíg bent van a lakásban. Még csak nem is voltam ideges – mondani akartam valamit, de már az agyamban nem formálódott meg a beszéd, így nem is jutott el a számig. Jó, mi? Ezt még nem mondtam el, ugye? Hát itt a nagy alkalom. Az egész szöveg felszívódik abban, hogy beszélni akarok (nem tudom másképpen mondani), de az istennek se tudok megszólalni.

- Olyan jól festek némelyik képen – magyarázott a kis kurva.

Valamit azért csak beszóltam neki, mint utóbb kiderült Kulcsárné révén, de erre meg sajnos nem emlékeztem. Úgy felidegesített, hogy arra sem emlékszem, hogyan ment el. Remélem, legalább az ajtót jól bevágta.

- Hát mért mondta neki, Zörényi úr, hogy majd jön más. Ezt nem tudja megbocsátani egy nő ... Gondolja, meg tudja bocsátani? – kérdezte Kulcsárné, később, és tovább maszatolt a konyharuhával. (Valahányszor nála vagyok, mindig maszatol. Üvegpoharakat törölget – pedig azokat aztán kár törölgetni –, vagy a konyhaasztalon valami foltot. Kiborult valami. Vagy egyszerűen ragad. Nem csoda, abban a mocsokban).

És ráadásul nagyon is nehezen jött más, jegyzem meg. Túlságosan is nehezen, gondoltam most, hogy a szatyrot lóbáltam hazafelé a joghurttal és a tejjel. Sajnos a nők nem látták meg bennem azt, amit te. Egyébként a nők sosem láttak bennem valami nagy eseményt, még akkor sem, amikor megvolt a hajam. Talán Detti volt a kivétel, de most már ebben sem vagyok biztos. Jöttek azért néhányan, ezt eddig nem reklámoztam, de most már elmondom ezt is. Ha már belekezdtem. Ez most a vallomások helye. Hat vagy hét esetre emlékszem, ezért határoztam el magam az aids-tesztre – nem mintha nem lenne mindegy (már utólag). Hogy mért éppen most? Hát ez az. Talán valamely más napon kellett volna az egészet lezavarni. De ha már te is szóltál, hogy nincs-e vitaminhiányom. És hát ma lett kész a lelet, mit csináljak? Ezen már tényleg nincs mit halogatni, úgyhogy ma minden eldőlt.

- Mi a kódszáma magának? – kérdezte az ápolónő, a kis pocakos. Bizonyára volt valami kódszám, de nem emlékeztem, bár arra emlékeztem, hogy megkönnyebbülésemre nem név alapján kellett bejelentkezni. De hogy kódszám? Képzelheted. Először nem találtam meg a kódszámot, és ha végképp nem találom, akkor nem tudtak volna mit csinálni. Új vérmintára lett volna szükség. Lehet, hogy arra már nem szántam volna el magam. Vagyis megúszom. Közben viszont – mert a nagymellű nőci elkérte a tárcámat is – az igazolványok és számlák számára fenntartott rekeszből mégis előkerült egy kis papír, egy kis sárga papír. Meglett a kódszám. Még akkor sem kezdtem gyanakodni, mikor a nővér, kezében a kis cetlivel a könyvben kezdett bogarászni.

- Mikor történt olyan esemény, amely gyanakvásra ad okot? – kérdezte hirtelen.

Szóltanul mentem mellette végig a súrolószerektől bűzlő és sok súrolástól kopott kőkockákon, követtem a szomszédos vizsgálóba, ahová hamarosan egy másik fehérköpenyes lépett be, mint kiderült, az orvos-szakértő. Ekkor még eszemben volt a kenyér, de aztán már nem. Csak itthon, amikor rám szólt Kulcsámé. Ez viszont egészen helyes nő volt, középén volt elválasztva a haja. (Állati, hogy most is ezzel foglalkozom, tényleg).

- A lelete pozitív. Tudom, hogy ez a hír bizonyára megrendíti. De gondoljon arra, hogy nincsen egyedül ezzel a problémával.

Nem tudtam beszélni. Pontosan az történt, ami akkor, amikor Detti lelépett. Elvettem a kartont. A hangok nem akartak megformálódni, és ezért azt sem tudtam, hogy mit akarnék mondani, csak azt, hogy mondani akarok valamit. Azt akartam, hogy legyen már végre egy

kibaszott mondatom. Nem lett. Különös módon az jutott eszembe, amikor először jöttél fel hozzám a Lámpatest utcai lakásba, pedig nem is reméltem, hogy erre mindjárt az elején rá tudlak venni.

- Maga itt lakik? – kérdezted, mert még nem is tegezted. Engem minden nő tegezett egyébként (már azok, akik Detti után voltak), és tetszett, hogy te nem. Tudom, zavarban voltál, mondtad is aztán. Én viszont szégyelltem magam. Nem lehetett szépíteni: felfordulás és bűdösség volt a lakásban. Azóta nem takarítottam, hogy Detti... De ezt már mondtam. Úgyhogy azt hittem, szépen eljátszottam a dolgot, és meglepett, hogy mégis leülsz a kanapéra.

- Más kategória – szögezte volna le Kulcsárné, ha éppen lesben áll a függöny mögött (ami egyébként nem is kizárható). - Láttam az új ismerőset, Zörényi úr, és mondhatom, egy más kategória. Végre egy magához illő, komoly nő. (Lehet, hogy mondta is egyébként.)

Ezt a hozzám illő, komoly nőt én fertőztem meg szemét kicsi aidsekkal. Nem értettem, hogy miért tudakolja a fehér köpenyes, hogy kikkel állok szexuális kapcsolatban – de aztán leesett. Ezért nem vettem kenyeret, na bumm. Jó, mi? A szatyrot úgy lóbáltam a tejjel meg a joghurttal, mint a focit – tudtam, hogy hét órám van még, mert este kilencre érsz csak haza. Hét óra. Viszont beszélni még nem fogok tudni, gondoltam, mert amikor Detti elment, akkor is másfél napig tartott. Beszélni nem fogok tudni, de nem is lesz miről. Én ezt nem tudom elmondani neked. Ahogy jöttem hazafelé a szatyorral a kezemben, tudtam, hogy nem akarom, hogy még egyszer találkozz velem. Nem azért, mert félek megmondani az aidseket, hanem mert meg kell mondani. Hogy vannak. Aidsek keringenek bennünk, szemét kicsi aidsek, drága. Úgyhogy a tejet meg a joghurtot a hűtőbe tettem (hova tettem volna?), de arra kérlek, még ne mozdulj: olvasd végig ezt a levelet, mielőtt megmozdulnál. Tudod mit: ülj le a székre a konyhában. Leültél? Ugye leültél? Most ott ülsz a konyhában? Ahogy jöttem hazafelé a szatyorral, és nem volt nálam kenyér, kurvára tudtam, hogy én nem fogok tudni a szemedbe nézni, mert én tehetek az aidsekről; nem mintha sajnálnálak, mert már nem sajnálom magamat sem. Egyszerűen nem akarom, hogy erről beszélni kelljen (meg hát nem is tudok beszélni). Ezért hagytam elől ezt a hosszú üzenetet.

Ez most nem búcsú, úgyhogy ne izélj nekem. Itt vagyok a fürdőkádban. De kérlek, még ne ugorj fel! Biztos nem vagyok valami szép látvány, mert már kihültem. Hat órám volt, hogy kihüljek, és biztos ki is hültem. Azt hiszem, hogy a vér is leülepszik a víz aljára egy idő után, bár ebben nem vagyok biztos. Vigyázz, mert a vérem még tele van aidsekkal. (Megint hülyeséget beszélek – hiszen már úgyis mindegy). Ne haragudj rám, hogy ezt a megoldást választottam, de ahogy jöttem hazafelé a szatyorral, valahogy csak ez maradt. Bármit próbáltam elhatározni, egyik sem volt jó. Itt pedig nem éreztem, hogy ne lenne jó (igaz, azt sem éreztem, hogy jó lenne), talán csak az, hogy milyen ronda leszek egy kád vérben. Úgyhogy kérlek, ne gyújts villanyt, és ne nézz oda. Kérlek, úgy húzd ki a dugót, hogy nem nézel oda, nagyon kérlek. Hadd folyjanak ki a Dunába azok a szemét kis aidsek.